

הארץ

"ניסיתי לגשש דווקא באפלה, מתוך הבנה שיש דברים שהיד שלי יודעת לפניי"

האמנית מעיין שחר השתתפה בניסוי שבחן את השפעת הטיפול במייקרודוזינג של קטמין על הסובלים מדיכאון. סריקות מוחה שולבו ביצירות המוצגות כעת בתערוכת היחיד החדשה שלה, המנסה לחדור את חומת התודעה

עקוב

אופיר חובב

28 ביוני 2022

לפני כשלוש שנים הוזמנה האמנית מעיין שחר להשתתף בניסוי שבחן את השפעת הטיפול במייקרודוזינג של קטמין על הסובלים מדיכאון קליני, מול אנשים שאינם סובלים ממנו. היא היתה חלק מהקבוצה השנייה. המוח שלה נסרק פעמיים, תחת השפעת קטמין ובלעדיו, והיא שמרה את הסריקות למזכרת ותלתה אותן בסטודיו שלה. לאחרונה, החלה להרגיש, שהסריקות מדברות אליה, מבקשות שתקים אותן לחיים ותשלב אותן בעבודותיה — כשאר אובייקטים רדימייד שהם היא עושה שימוש.

מעיין שחר

איפה: פרנקל 29, תל אביב

גודל: 35 מ"ר

היה פה פעם: מפעל לייצור נעליים

צילום: הדס פרוש

זה ברור שאנחנו מסתכלים על דברים, אבל הרבה פעמים אני מרגישה שהדברים גם מסתכלים עליי בחזרה, ושואלים אותי כל מני שאלות", אומרת שחר. "כשאני עובדת על משהו בסטודיו, וגם כשאני סתם משוטטת ברחוב, אני מנסה להתנתק מהמוכר לי, לצוף הרחק מהגוף ולבחון את הדברים בפעם הראשונה. זו מעין חוויה דיסאסוציאטיבית שדומה לניסוי ההוא. היא מובילה אותי לעבוד מתוך מקום רגשי ויצרי, שקודם כל מתחבר לחומר ורק אחר כך נעטף במשמעות רעיונית".

לאחרונה, היא עבדה על "אישונים מתרחבים בחושך", תערוכת יחיד חדשה שלה, שתיפתח ב-7 ביולי ב"ארטפורט" בתל אביב, וניסתה לחדור את החומה המבוצרת של התודעה. "במהלך העבודה על התערוכה שאלתי את עצמי שאלות כמו 'מי מכוון את הדרך שלי?', 'מי מוליך אותי?', 'מאיפה אני יודעת את הדברים שאני יודעת?', ותוך כדי ניסיתי לגשש באופן מכוון דווקא באפלה, ללכת דרך החומר ודרך הגוף. מתוך הבנה שיש דברים שהיד שלי עושה ויודעת לפניי".

צילום: הדס פחש

צילום: הדס פחש

